

Adgangen til salg ud af huset er et accessorium til serveringsvirksomheden i restaurationen. Der vil således kun kunne sælges stærke drikke ud af huset, hvis der serveres stærke drikke i restaurationen, jf. bemærkningerne til § 10.

Til § 7

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 7, stk. 1, med den undtagelse, at dispensationskompetencen er tillagt politimesteren, i København magistraten, i stedet for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Næringsbrev bør normalt bortfalde, når betingelserne for dets meddelelse ikke længere er til stede. Næringsbrev bortfalder således også, hvis indehaveren kommer under konkursbehandling.

Ved en betalingsstandsning – i modsætning til ved en konkurs – mister en restauratør ikke hele rådigheden over virksomheden, selv om restauratøren bliver sat under et af skifteretten beskikket tilsyn. Et krav om næringsbrevets bortfald i tilfælde af betalingsstandsning vil fratage restauratøren muligheden for at forbedre virksomhedens økonomiske situation. At betalingsstandsning ikke medfører bortfald af næringsbrev gælder også, hvis et selskab eller et selskabs direktører og bestyrelsesmedlemmer anmelder betalingsstandsning.

I stk. 2-4 indføres der hjemmel til at fratage retten til at drive næring efter loven, såfremt den næringsdrivende har betydelig forfalden gæld til det offentlige. Bortset fra redaktionelle ændringer svarer de foreslåede bestemmelser til § 12, nr. 2, i lov nr. 936 af 27. december 1991.

Efter den gældende lovs § 7, stk. 3, skal næringsbrevet og eventuelle duplikatseksemplarer afleveres til den myndighed, der har udstedt det, hvis retten til næringsbrevet er bortfaldet eller frataget. Denne bestemmelse foreslås ophævet, da den ikke har praktisk betydning, og det er en administrativ forenkling, at myndigheden ikke skal modtage næringsbreve.

Stk. 5 svarer til den gældende lovs § 8.

Til § 8

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 9, bortset fra ændringer af redaktionel karakter.

Til § 9

Stk. 1, 1. pkt., svarer til den gældende lovs § 16, stk. 1, 1. pkt. Det er dog nu anført, at der også skal være selvstændig indgang til restaurationslokalet. En bestemmelse herom findes i § 1 i bekendtgørelse nr. 483 af 27. september 1974 om restaurations- og hotellokaler m.v. Det foreslås, at bestemmelsen om

adgangsforholdene til en restauration optages i loven. Medens den gældende lovs § 16, stk. 1, 1. pkt., kræver, at salglokaler har særskilt adgang fra gaden, foreslås det, at lokalerne har indgang fra et sted, hvortil der er offentlig adgang. Herved er det gjort tydeligt, at adgangen også kan være f.eks. fra det offentligt tilgængelige gangareal i et butikscenter.

Stk. 1, 2. pkt., svarer til den gældende lovs § 16, stk. 1, 2. pkt., idet bestemmelsen dog er udvidet til også at omfatte kantiner. I den gældende lov er det fastsat, at lokaler i hoteller, stormagasiner og forretninger af lignende størrelse samt lokaler i idrætshaller og foreningslokaler undtages fra bestemmelserne i stk. 1, 1. pkt., efter nærmere af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsatte retningslinier. Bestemmelser herom findes i bekendtgørelse nr. 451 af 30. august 1974 om restaurationslokaler i stormagasiner m.v. Bestemmelser om disse forhold var i L 227 foreslået optaget i loven. Da disse regler har nær tilknytning til lov om butikstid, der forventes ophævet i dette folketingsår, er det fundet hensigtsmæssigt fortsat at lade Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsætte de nærmere regler om salg af visse varer fra hoteller, kantiner, idrætshaller m.v.

Stk. 2 træder i stedet for den gældende lovs § 16, stk. 2, og er en undtagelse fra stk. 1 for så vidt angår udstillinger, hvor der finder næringsvirksomhed sted. Det er ikke længere nogen betingelse, at der ikke finder servering sted, eller at der kun er adgang for en særlig indbudt kreds, hvilket er tilfældet efter den gældende lovs § 16, stk. 2.

Normalt må der ikke sælges varer fra udstillinger. Salg, herunder bestillingsoptagelse, på udstillinger kan dog ske efter tilladelse fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, jf. næringslovens § 15.

Til § 10

Bestemmelsen træder i stedet for den gældende lovs § 11.

Alkoholbevilling gives af kommunalbestyrelsen efter forhandling med politiet. I tilfælde, hvor der kan være tvivl om, til hvem alkoholbevilling skal gives, må der lægges vægt på, at alkoholbevilling skal udstedes til den, for hvis regning og risiko virksomheden drives.

Efter forslaget stk. 2 gælder alkoholbevilling principielt for et tidsrum af 8 år, men kan efter stk. 2, 4. pkt., efter omstændighederne begrænses og betinges. Der kan ikke opstilles begrænsninger eller betingelser, der ikke kan motiveres af de hensyn, som loven skal varetage.

Der vil være hjemmel til at begrænse en alkoholbevilling f.eks. til kun at give adgang til servering af